

INTERVIEW BOEK OVER ERVARINGEN ALS ADOPTIEKIND

Myranda: 'Ik ben verstoet door allebei mijn moeders'

'Ik wil geen contact meer met jou!' deelde haar adoptiemoeder kil en bondig mee. „Achteraf het beste wat mij is overkomen”, zegt Myranda Hilhorst (52) uit Hooglanderveen nu. Haar ervaringen als adoptiekind beschrijft ze in haar boek *Wees*.

Jan Kas

Hooglanderveen

Ze snapte er niets van. Eerder had haar biologische moeder in Zuid-Korea haar ter adoptie afgestaan. Nu bande haar adoptiemoeder haar uit haar leven. „Van het ene op het andere moment”, aldus Myranda. „Terwijl ik haar een paar keer per week sprak en haar hielp met allerlei zaken, van administratie tot maaltijden koken en meegaan naar de dokter. Welke moeder doet dat nu? Dan moet je als kind toch wel iets heel erg verkeerd hebben gedaan. Ik voelde me schuldig, ik schaamde me.”

Ruim drie jaar later, na intensieve, professionele begeleiding, weet Myranda (52) meer. De afwijzing lag niet aan haar. Haar tweede moeder vertoont kenmerken van een verborgen narcist. „Niet het bekende type van de open narcist, charmant en joviaal, die voortdurend de aandacht op zichzelf vestigt, maar een variant die zich vaak voordoet als slachtoffer en heel manipulatief is in gedrag en communicatie.”

Geen inkomen

Vijf jaar was Myranda toen ze, samen met haar broer, naar Nederland kwam. Haar vader was gestorven aan een hartaanval en haar moeder, zonder eigen inkomen, kon financieel de zorg voor twee jonge kinderen niet aan. Ze koos voor adoptie. „Die beslissing had ik nooit als een afwijzing ervaren, maar toen mijn adoptiemoeder zo abrupt het contact verbrak, kwam wel even de gedachte bij me boven dat ik voor de tweede keer door mijn moeder werd afgewezen.”

Via een kindertehuis in Seoul belandden broer en zus in een Nederlands adoptiegezin. Myranda herinnert zich dat haar nieuwe moeder hen geregeld meenam als ze boodschappen ging doen. „Omstanders bekeken ons dan van top tot teen. Ik voelde me daar heel ongemakkelijk bij.”

„Ik merkte dat mijn nieuwe moeder het prettig vond dat ze, dankzij haar adoptiekinderen, volop in de belangstelling kwam te staan. Kijk mij eens, want ik heb de moeite genomen om een kind uit het buitenland

te halen... Voor jou hebben we een extra hypotheek moeten nemen, zodat we jou een betere toekomst kunnen geven in Nederland, zei ze meer dan eens.”

In het nieuwe gezin liep het niet soepel. Myranda's tweede vader was emotioneel afwezig. De sfeer thuis was gespannen. „Onveilig”, zegt Myranda nu. Ze zocht erkenning en geborgenheid, maar vond die niet. Nu spreekt ze van emotionele verwaar-

Omstanders bekeken ons van top tot teen. Ik voelde me daar ongemakkelijk bij

– Myranda Hilhorst

lozing en eenzaamheid. „Aan mijn schoolprestaties, de diploma's en het rijbewijs dat ik haalde, werd geen aandacht besteed. Elk jaar als ik zie dat geslaagden de vlag met hun schooltas uithangen, komt dat heel erg bij mij binnen.”

Al vroeg voelde Myranda zich verantwoordelijk voor het gezin. „Omdat mijn broer veel gedragsproblemen had, ging ik juist extra mijn best doen en me voorbeeldig gedragen. Ik had ook vaak het gevoel dat ik mijn plek in het adoptiegezin moest 'verdienen'. Een verborgen narcist gaat

dat tegen jou gebruiken. Je doet het nooit goed genoeg om het hem of haar naar de zin te maken.”

Vast in een patroon „Ik zag niet hoe ik in een patroon vastzat”, vertelt Myranda. „Ik maakte mij afhankelijk van mijn moeders gedrag en reacties en zette mijn eigen behoeften volledig opzij. Als mijn moeder het contact niet had verboden, liet ik haar nu waarschijnlijk nog steeds continu over mijn grenzen gaan. Uiteindelijk heeft de breuk mij verder geholpen. Steeds kleiner maak ik de invloed die mijn moeder in mijn gedachten nog altijd heeft. Steeds sneller durf ik te geloven dat ik de moeite waard ben. Ik mag eindelijk zijn wie ik ben.”

▲ Myranda Hilhorst uit Hooglanderveen. Links Myranda met haar biologische moeder. FOTO SASKIA BERDENIS VAN BERLEKOM

BERLEKOM

Haar moeilijke jeugd heeft volgens Myranda 'ook wat goeds gebracht'. „Ik heb een enorm doorzettingsvermogen ontwikkeld.” Jarenlang vervulde ze diverse financiële functies. Daarnaast heeft ze werk gemaakt van een droom: haar bedrijf Koreanica. Ze verzorgt kookworkshops en catering rond de authentieke Koreaanse keukens.

Over adoptie heeft Myranda zo haar eigen gedachten. „Ik ben er niet faliekant tegen. Er zijn ook adoptiekinderen die een positief verhaal kunnen vertellen en een gezin is meestal te kiezen boven een kindertehuis, maar buitenlandse adoptiekinderen zijn niet per se beter af als ze in Nederland terecht komen. Ik ben er sterk voorstander van dat in eerste instantie wordt gezocht naar een opvangplek binnen de eigen kring. Bijvoorbeeld familie.”

Als ik in Zuid-Korea was gebleven, had ik mijn man nooit ontmoet

– Myranda Hilhorst

Dat had voor Myranda ook zo kunnen zijn. Een tante van vaderskant was bereid om haar en haar broer in haar gezin op te nemen, vernam ze enkele jaren geleden van een biologische nicht. „Maar voordat zij iets had kunnen regelen, waren wij al in Nederland. Hoe totaal anders was mijn leven verlopen als wij in Zuid-Korea waren gebleven. Tegelijk besef ik dat ik dan mijn man nooit had ontmoet. Dan zouden we niet samen onze twee lieve dochters hebben gekregen. Een bizar idee.”

„Het boek *Wees* verschijnt woensdag, op World Adoption Day.